

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388248704/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

de to Mile til Ulvedal uden Hindringer, da Hestene vare raske og Vegen ham velbekjendt.

Vi smurte dygtig paa, som det hedder her i Provindsen, men snart begyndte det ogsaa at snee ovenfra, under steds tiltagende Blæst; og neppe vare vi komne en halv Miil frem, førend *Himmel og Jord stode i eet* – Alt var hvidt baade foroven og forneden. – Det var førstegang i mit Liv, at jeg befandt mig til vild Mark i et ret alvorligt Snefog. Ubevandt altsaa baade med Besværlighederne og med Faren forlystede jeg mig over Uvejret, som Barnet over en Ildebrand, som Ossians Carthon, der han fortæller om sin Fædreborgs Ødelæggelse: «Røghvirvlerne» siger han, «frydede mine Øjne; jeg vidste ikke, hvi Kvinderne græd.» Ogsaa mig frydede disse Snehvirvler, der indhyllede os som i en tæt Sicye; heller ikke jeg vidste en Tidlang hvi den muntre Kammerraad blev saa alvorlig og ordknap. – Endog længere hen paa Aftenen, da vor Forfatning virkelig ikke var til at skjæmte med, følte jeg selv i min Frygt en vis lønlig – maaskee jeg tør kalde den romantisk Lyst, som ofte udspringer af Faren, naar Denne just ikke truer med uundgaaelig Undergang. Jeg forestilte mig, at jeg var paa Havet i en forrygende Storm. Kjørselen lignede temmelig en Sejlads: Kanen slingrede, dukkede op og ned som et Skib mellem oprørte Bølger; og dens Spor udslettedes ligesaasnaart. Her, tænkte jeg, have vi da en femte «usporlig Vej», som billigen kan føjes til «Ørnens Vej i Luften – Slangens Vej i Bjergene – Skibets Vej i Havet – og en Mands Vej til en Kvinde». Men hvorledes skulde Salomon falde paa «Kanens Vej i Snefogs?»

Vi kunde nu vel have været undervejs en halvanden Time, og borde altsaa med den hurtige Kjørsel snart været ved Maalet, da Kammerraaden holdt, for at raadføre sig med sin Kudsk om Vegen; paa Herrens Tilraab kjørte Denne tæt hen til Siden af os, og bejaede Herrens Yttring, «om det ikke var fejl?» Til derpaa følgende Bebrejdelse svarte han: «at han havde stølet paa sin Husbond.» – Der hvor vi standsede var Læe, og foran os kunde vi gjennem Snedampen skimte noget mørkt som en Bakke eller et Huus. Kudskan blev skicket hen for at undersøge denne Gjenstand.

Vi Passagerer tog os denne Hændelse endnu temmelig let. Conrectoren var den Første som aabnede Samtalen med at declamere et Par latinske Vers af Ovid, der beskriver Vinteren ved det sorte Hav;

hvortil Quartus bemærkede: »at Digteren neppe havde følt Kuiden bedre end han, og at en Kakkelovn eller noget andet Varmt var en ønskelig Ting.« Disciplen forstod strax hans Mening, sprang hen til Slæden, og fremtog da en Flaske med Spiritus i, af hvilken vi Alle, paa Conrectoren nær fik os en Slurk. Imidlertid kom Kudsken tilbage, og berettede: at vi befandt os ved Kanten af en Skov – hvis Navn jeg ikke mindes – en Fjerdingmil fra Ulvedal, og at han snart skulde finde hjem. Han kjørte nu foran med Slæden.

Det ophørte lidt efter lidt at snee ovenfra. Blæsten lod til at have sagtnet sig; vi hørte kun en dump Susen i den formeentlige Skov. Og da vi dertil havde fuldkommen Lye af den, vare vi veltimode i Haabet om snart at komme under gjæstfri Tag. Dette Haab skulde ikke saa meget snart opfyldes: vi kjørte og kjørte, men der kom ingen Ulvedal. Efter en god halv Times Fart over en temmelig ujevn Bund, hvor vi tidt vare nærved at vælte, standsede Kudsken med den trøstelige Erklæring: »at han ikke vidste hvor han var.« Eventyret, som hidtil for sin Nyheds Skyld havde moret mig, begyndte nu at vorde lidt betænkeligt. Kammerraaden bandte sin Kuds, Kudsken sine Heste; men min Conrector trøstede os med et: *sodales! et hæc meminisse juvabit*,* og den stakkels Quartus trøstede sig selv med nok en Taar af Flasken. I det samme opdagede Kudsken Sporet af en Slæde foran os. Vi besluttede at følge det, i sikker Forventning inden kort Tid at naae een eller aaden menneskelig Vaaning. – Vi kjørte og kjørte, og see! jo længere, jo mere banet blev Vejen. Vi kjørte atter i glad Forundring over det stærke Slag; men – endnu saae vi hverken Huus eller Bye; det var ubegribeligt. Omsider øjnede vi noget Sort tæt forud. Kudsken gaer derhen, og seer at det er eet af hans egne Hestedækkener. Det fandt sig da at vi over en Time havde kjørt rundt i vort eget Spor! og at vi netop vare der hvor vi første Gang gjorde Holdt. Det var ingen Spøg meer, Kammerraaden tog til at skjænde paa sig selv, beklage os, og gjøre Undskyldninger, medens Kudsken atter recognoscerede. Han kom snart tilbage, og glædede os nu med den visse Underretning, at vi vare ikke langt fra Huus, da han havde opdaget et Lys, som han ganske bestemt forsikkrede, ikke var nogen Lygte-mand. Han satte sig op, drejede derhen; Kanen bagefter.

Vi glæde nu hen ad en bred og lige Vej mod Lysen, der snart delte

* Kammerater! et mindes dette vil siden fornøje os. Virgil.